

«Кожен думає про те, щоб змінити світ, але ніхто не думає про те, щоб змінити себе»

ШКОЛЯР

№ 37 березень-квітень 2012 рік

Спільне періодичне народне громадсько активної школи

ШКІЛЬНІ НОВИНИ

ОФІЦІЙНО!

Вітаємо Ошурко Тетяну, ученицю 7 класу, з перемогою:

I місце - районний конкурс «Об'єднаймо ж, брати мої» номінація «Декоративно-вжиткове мистецтво»;

I місце - номінація «Образотворче мистецтво»;

II місце - районна виставка присвячена 80-річчю Київської області в номінації «Вироби з природного матеріалу» керівник - Давиденко Г.А.

13 квітня Дубчак Надію, ученицю 9 класу, яка зайняла **I місце** в районному легкоатлетичному кросі (до Дня аварії на Чорнобильській АЕС) на дистанції 500 метрів. **Вітаємо!**

23 квітня відбувся районний етап Всеукраїнської військово – патріотичної спортивної гри «Зірниця» на базі Ніжиловицького НВО.

У цікавій спортивно-патріотичній грі взяли участь **28 команд** з усіх шкіл **Макарівського району**.

Команду нашої школи представляли учні 6-9 класів:

Дубчак Надія, Ткаченко Віталій, Жарков Анатолій, Коцюба Алла, Саворона Юрій, Чуніцький Геннадій, Кедич Сергій, Чуніцька Валентина, Зозуля Валентин, Клімук Дмитро (вчитель Лейченко Л.П.).
Наша команда зайняла **III місце**.

МОЛОДЦІ!

Наші контакти:

www.borivka.edukit.kiev.ua

borivka@ukr.net

видання Борівської громади, с. Борівка

Дорога громадо, шановні ветерани Великої

Вітчизняної війни!

Від усього серця вітаємо Вас зі святом Великої Перемоги.

Багато років минуло від незабутнього травня 1945 року,

але й сьогодні величний подвиг захисників і визволителів залишається невичерпним джерелом патріотизму, вірного служіння своєму народу.

У цей славний день ми згадуємо всіх, чиє життя забрала війна, низько вклоняємося та складаємо глибоку шану ветеранам, які на своїх плечах винесли тягар війни та підняли країну з руїн у повоєнні роки. Ми уславлюємо тих, хто в тилу самовідданою працею наближав розгром ворога.

Важко знайти слова, якими можна було б передати всю вдячність за Ваш безсмертний подвиг переможців у найжорстокішій війні, яку зазнало людство.

Ми у вічному боргу перед Вами, за обірвану війною юність, за зразки мужності, силу духу, самопожертву, які Ви виявили в боях за рідну землю.

Вітаючи всіх, хто пройшов крізь вогонь Великої Вітчизняної, а також борівчан із Днем Перемоги, бажаємо міцного здоров'я, родинного благополуччя, довгих літ щасливого та мирного життя.

Борівська сільська рада, педагогічний колектив школи

ВЕСНЯНИЙ ТИЖДЕНЬ ДОБРА - 2012

В цьому році акція «Весняний тиждень Добра» в Борівському НВО «ЗОШ I – II ступенів – дитячий садок» проходила з **17 квітня по 24 квітня 2012 року**.

В акції взяли участь представники учнівської молоді, педагоги, представники громади, представники органів влади та бізнесу, громадські організації.

Девіз: «Ми спільно творимо наше майбутнє!»

17 квітня пропонувалося провести уроки Добра в школі, розповісти про добродійні справи, провести шкільні екскурсії для членів громади та батьків, організувати інші заходи, офіційне відкриття «Весняного Тижня Добра – 2012» (офіційні заходи, презентації, парад волонтерів).

18 квітня – «Життя моєї громади»;

19 квітня – «День благодійників»;

20 квітня – «Забута могила»;

21 квітня – «День захисту довкілля»;

23 квітня – «Я, моя сім'я та домашні улюбленці»;

24 квітня – закриття Весняного тижня Добра, підведення підсумків.

Так довго ми чекали приходу весни. І ось нарешті стало тепліше. Наші серця забилися швидше, захотілося зробити щось важливе, необхідне не лише для себе, але і для всіх людей. Одні розпочали роботу на городі, інші – вирушили у подорож, а треті – почали зміну буденності на більш світліше та краще майбутнє.

Щороку, в період з лютого по березень, у Борівській ГАШ, як і інших громадсько-активних школах, розпочинається підготовка та планування Міжнародної акції «Весняний тиждень добра».

За цей період ініціативною групою ГАШ було розроблено план дій, який розмістили на першому поверсі приміщення школи. Заходи, які запропонували для учнів та учасників, були різного напрямлення: екологічні уроки та виховні години, трудові десанти та озеленення території, благодійні концерти та зустрічі з людьми різних професій, допомога людям та дітям з особливими потребами, виставки малюнків та творів, участь у роздумах на задані теми Акції: «Це корисно (шкідливо) для мого здоров'я!», «Чим я можу допомогти людям (дітям) з особливими потребами» та інші.

«Весняний тиждень добра» в нашій школі розпочався 17 квітня урочистою лінійкою. На якій було оголошено план дій та можливі заходи. Кожен

наступний день мав свою назву, свою мету, свої заклики та заходи.

Рішення про участь та форму роботи обирали самі учасники Акції. Захоплюючими були різні заходи. Особливо активно зреагували волонтери на пропозицію включитися до озеленення територій села, школи, лісу, вулиць та власних осель (60 шт. ялинок). Для підтримки та активізації настрою волонтерів та учасників підтримували заклики дня: «Посади дерево і колись воно подарує тобі затінок у спекотний літній день», «Посміхнись ближньому і щасливих людей стане більше».

Як це чудово, коли навколо зеленіють красені кленки та дубочки, стрункі ялинки та берізки, дарують пахощі синьооки бузки. Дорослі у своїй буденності про це забувають, а дитячий погляд частенько мрійливо зупиняється на цій красі. Можливо, ми маємо зупинити свій швидкісний рух та поглянути навколо себе, щоб зберегти існуючу красу для майбутнього людського покоління?

А ось роздуми дітей про шкідливе та корисне для дитячого здоров'я. Спробуйте відрізнити корисне від шкідливого:

- «Вживати алкоголь та тютюнові вироби»
- «Завжди мати гарний настрій»
- «Довго розмовляти по телефону»
- «Доглядати за собою та довкіллям»
- «Сваритися та обзивати людей»
- «Не їсти чіпсів та сухариків»

Милосердя... Ми частенько чуємо це слово, а чи замислювались ви, яке воно має значення для нашого оточення? Як правильно поводитись в тій чи іншій ситуації? Як привчити дітей, щоб вони поважали та любили ближнього свого? На ці всі запитання малеча має свої думки. Ось деякі з них:

- «Можна прийти до старенької

людини, посміхнутися і у людини буде добрий настрій».

- «Поділитися цукерками, одягом та їжею».

Саме тому група дітей (Коцюба А., Лиштва К., Дубчак Н., Кириєнко М., Ошурко Т., Пальгуй Н., Ковальчук Д., Каменчук Д.), під керівництвом Давиденко О.Л. (керівника танцювального гуртка), Мощик Т.М. (організатора) та Грами Н.М. (координатора ГАШ) за підтримки партнерів громадсько-активної школи – Кузьменка В.Ю. відвідали з благодійним концертом Комарівську ЗОШ.

Концерт пройшов у дружньому теплом колі. Лунали пісні, прислів'я та вірші про добро, повагу та любов до всього живого. Не забули організатори і про веселі ігри та розваги. А на прощання глядачам вручили білі голубочки, які виготовила Резнік Н. та запропонували написати на них свої добрі вчинки і подарувати паперових птахів миру своїм рідним. Приємно було чути сміх та оплески присутніх, бачити тепло, радість та вогник бажання змін в їхніх очах. На прощання школярі вирішили зустрічатися частіше, щоб підтримувати теплі, дружні стосунки між школами.

Шкода, що не можна показати відразу всі фотографії виставки «Давайте познайомимся» чи написати всю цікаву інформацію про ту чи іншу тварину. Але ви можете прийти до школи, щоб відвідати виставку та отримати чудовий заряд енергії, переглядаючи фото дітей, тварин та «братів наших менших».

Одним із напрямків цієї Акції була красназнавча робота. Завдання якої полягало у пошукові поселення лелечих сімей та визначення місць стихійних сміттєзвалищ на території села та прилеглих хуторів.

На сьогоднішній день, за підрахунками дітей, визначено 8 лелечих сімей і безмежна кількість сміттєзвалищ.

Підведення підсумків, оголошення результатів та визначення переможців Акції відбулося на святковому концерті.

Перемогу здобули: серед учнів початкових класів – 3 клас (класовод Грама Н.М.), а серед старших учнів – 7 клас (класний керівник Васильчук І.І.). Партнерів, волонтерів та найактивніших учасників Акції було нагороджено Подяками та пам'ятними сувенірами, виготовленими власноруч членами ГО «Росток».

*Доброта з роками не старіє,
Доброта від холоду зігріє
І якщо вона, як сонце світить,
То радіють і дорослі й діти.*

Грама Н.М., координатор ГАШ

а

т

Екологічний велопробіг «Я – частинка природи»

Весна. Вся природа пробуджується від довгого зимового сну. Сніг, поступово звільнивши свої позиції, відразу відкрив нашому оку всю діяльність людей за час зимового спокою. Любуючись снігом, ми завжди заспокоюємо себе думкою «Як красиво і чисто світ виглядає на білосніжному фоні. Все прекрасно!». Як швидко ми розуміємо, що це помилка... Саме ми – люди залишаємо сліди свого існування під чарівним зимовим покривалом. Час їде. А сміття не лише не зникає, а навпаки його стає більше, більше і більше. Та найчастіше ми лише чуємо: «Це не я!!».

Група дітей-волонтерів під керівництвом координатора Борівської ГАШ Грами Н.М. 24 квітня 2012 року вирушили у щорічний екологічний велопробіг.

Мета велопробігу:

- оцінити екологічний стан місцевості загального користування;
- виявити стихійні сміттєзвалища;
- зменшити кількість сміттєзвалищ на території села;
- чудово і весело провести вільний час.

Велопробіг тривав 2,5 години за встановленим планом:

1. Виїзд зі школи. Перевірка спорядження. Інструктаж з Т.Б.
2. Шлях до місця призначення та оцінка екологічного стану шляху до лісу
3. Спостереження за змінами у живій природі.

4. Прибуття до заданого місця стихійного сміттєзвалища.

5. Оцінка та визначення стану сміттєзвалища.

6. Робота по благоустрою обраної території та смітника. Встановлення табличок «Тут більше немає сміття».

7. Неочікувані зустрічі.

8. Відпочинок та дегустація «смачненького».

9. Інтелектуальні розваги.

10. Шлях додому.

Робота пройшла

чітко за встановленим планом. Дуже прикро, що в порівнянні з минулим роком сміття серед берізок біля людських городів стало більше у кілька десятків разів. Діти чудово розуміли своє завдання. Разом завзято ми стали зносити сміття на одну кучу, щоб трактору було легше його зібрати та вивезти до загального смітника. Хоч було важко, але ми справилися з завданням чудово.

Які ж враження залишилися у дітей під час велопробігу та прибирання місцевості?

«Чому люди вивозять сміття не до смітника, а залишають його біля дороги?» (Костюшко Д.)

«Ні! Ми з татком і братом вивозимо сміття на смітник біля садок» (Ковальчук І.)

«Так красиво тут серед берізок. Шкода, що сміття псує цей краєвид» (Ковальчук Д.)

«Я сміття ніколи не буду кидати на вулиці!» (Колос А.)

«А ми з татком прибираємо разом. І не смітимо на вулиці» (Бернацька В.)

«Нам соромно за людей, які розкидали тут сміття» (Каменчук Д.)

**Не будьте байдужими до екологічних проблем
МАТІНКИ ПРИРОДИ!**

З історії мого села

(з історії роду складається історія нашого народу)

Зі спогадів уродженця села Борівка, підполковника у відставці

Забишнього Володимира Костянтиновича - продовження

З 1955 року в колгоспі будували уже цегляні корівники. Звели нову будівлю контори колгоспу. В 1954 році в центрі села зробили одну братську могилу, – куди звезли останки загиблих воїнів з могил ближніх околиць і поставили пам'ятник, який стоїть і нині.

Саме в той же час був побудований новий магазин, який зараз в підпорядкуванні Макарівського Сільпо.

В селі був медпункт. Після війни фельдшером працювала фронтовичка – Ксенія Зотовна. Це була безвідмовна жінка, в будь – який час доби і в будь-яку погоду вона йшла до хворого, якщо її просили. А десь з 1950 чи 1951 року і до 80-х років беззмінно працювала Клименко Наталія Андріївна. І ми в початкових класах на перерві бігали до неї в медпункт купувати «вітамін», коли вона привозила. Флакончика вітамінів вистачало нам на декілька годин, хоча вона попереджала, що на день можна було з'їдати штук 6-8.

Десь в 1954 році (точно не пам'ятаю), завклубом став демобілізувавшись з Радянської Армії Бичківський Григорій. І відразу культурне життя в селі змінилось: в клубі з'явився драматичний гурток і не пам'ятаю скільки, але декілька п'єс вони поставили, а також організували концерти. Пам'ятаю, кілька разів приїжджали з Києва з концертами артисти. Приїжджали з лекціями лектори, але нам це було не цікаво, тому, мабуть, і не запам'яталось. В селі ще живі учасники художньої самодіяльності і глядачі.

Ще про школу: десь з 1955 року три класи, які в школі на той час не вміщувалися і в дві зміни.

Якщо нас 1945 року народження було 10, 1946 року - чоловік 15, то починаючи з 1947 року кількість учнів в першому класі збільшилась за два десятки і об'єднати два молодших класи було вже неможливо.

Тому гримерна в клубі була переобладнана для уроків з трудового навчання, які проводив Бабич М. П.

Потім виділили одну кімнату в старій конторі, де ми навчались у 7 класі – 1958-1959 роки.

А ще раніше, – можливо в 1956 році, також використовувались класи і приміщення нової контори.

Щороку школу залучали до різних видів роботи в колгоспі: допомагали збирати буряки - в четвертому класі, а пізніше, після закінчення школи, в червні, ми пололи льон сурянку. А на свята - 7 листопада і Новий рік, колгосп закупляв для учнів подарунки – кульочки з солодошами.

Ще в школі працював гурток художньої самодіяльності, в якому І.О.Снитко і я із 5-го класу активно співали в хорі, робили на сцені, модні на той час, піраміди. А в 6-му та 7-му класах на Новий рік я виступав в ролі Діда Мороза, так як був у класі найвищий.

Навесні 1956 року в школі почали проводитись спартакіади, в яких з 4-го класу вже брали участь. Фізкультуру у нас вів Максим Порфірович і це були улюблені наші уроки: біг на 60 м, стрибки в довжину і висоту, метання гранат. Металічних гранат було тільки дві і ми нарobili дерев'яних. Хлопці ставали з однієї сторони, дівчата - з другої, спочатку ми кидали гранати в бік дівчат, а потім вони метали в наш бік.

Улюблена гра в вихідні дні – «в війну». Збирались в лісі, ділились на «наших» і «не наших» і могли цілий день без води, та без їди бігати по лісі. Ми тоді й не підозрювали, що таким чином готувались, в потрібний час захищати свою землю. Тоді кожний хлопчик, юнак хотів піти служити в армію. І ось не пройшло піввіку, як свідомість людей змінилась до невпізнання: красти, вбивати, грабувати і т.д – з десяти юнаків 7-8 готові. А захищати батьківщину – із сотні може 3-4 хоробрих знайдеться. А все, тому, що мужчини-батьки відійшли від виховання синів і все виховання лежить на матері. А мамі сина жаль від народження і до самої пенсії. В школі вчителів-мужчин також важко знайти. От і росте з них часто перекоти-поле в пошуках чогось великого і «на халяву», не привчені ні працювати, ні думати, подібне прививається дитині в віці 2-5 років.

Ми також не були ангелами, але тоді вихованням дитини займалась не тільки сім'я, але і все село, і ми були, як і всі діти, жорстокими щодо недоликів інших.